

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 54965-12-23 ברסלר נ' יוחאי

לפני כב' השופט גיא פורר

התובעת:

שקמה ברסלר

ע"י ב"כ עוה"ד אוהד רוזן, נתן שוורצמן ועידן סגר

נגד

הנתבעת:

אסתר יוחאי

ע"י ב"כ עוה"ד אריה סוכובולסקי

פסק דין

1. לפניי תביעת התובעת שהוגשה נגד הנתבעת אשר פרסמה פרסומים שייחסו לתובעת, בין היתר, ידיעה מראש על מתקפת ה-7.10.2023 ואף מתן הסכמה לכך שזו תבוצע. בגין פרסומים אלו התובעת מבקשת לחייב את הנתבעת לפצותה בסך של 400,000 ש"ח בשל פרסום לשון הרע בכוונה לפגוע. הנתבעת טוענת מנגד כי יש לדחות את התביעה, בין היתר, מאחר שפרסומיה היוו הבעת דעה וביקורת לגיטימית על דמות ציבורית. עוד נטען, כי נתונות לנתבעת הגנות תום הלב ואמת הפרסום וכי מדובר בתביעת השתקה.

תמצית העובדות והפרסומים מושא התביעה

2. בסמוך לאחר מתקפת הטרור שביצעו מחבלי חמאס ביום 7.10.2023 הנתבעת פרסמה ברשתות החברתיות ובקבוצת ווטסאפ מספר פרסומים שעסקו בתובעת ובחלקה הנטען באירועי ה-7.10.2023, כפי שיפורט להלן:

א. הנתבעת שלחה בקבוצות ווטסאפ בה היא חברה סרטון בו מופיעה התובעת ולצידו המלל: "שקמה ברסלר: טבח יהודים טוב לאירגון הטרור הפרו פלשתיני בג"צ" (נספח 1 לתצהיר התובעת). לאחר שליחת ההודעה אחת מחברות הקבוצה כתבה לנתבעת כי מדובר ב-"פייק ענק" והיא עלולה להיתבע בגין הפצתו. הנתבעת השיבה: "הסרתי תודה". בהמשך כתבה הנתבעת: "במחשבה שניה, שקמה אמרה את הדברים, ולכן יש סימן ציטוט...".

ב. ביום 4.11.2023 פרסמה הנתבעת בפייסבוק תמונה של התובעת מובלת באזיקים ובמדי אסיר תחת הכותרת "אשמה: בגידה במולדת". לצד התמונה נכתב: "שקמה הסכימה שחמאס יבצע טבח". מתחת לפרסום הופיע צילום מסך של ציוץ בטוויטר שפרסמה התובעת ביום 6.9.2023 בו נכתב: "לפרסום 1340 יוצאי המ"מ (מערך המבצעים המיוחדים באמ"ן): 1. יו"ר הכנסת הודיע כרגע מפורשות שלא יכבד את פסיקת בג"צ, ברוח המפקד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 54965-12-23 ברסלר נ' יוחאי

נתניהו. 2. אנו יודעים בוודאות: ממשלה שלא תציית לבגז תמצא את עצמה למחרת בבוקר בלי צבא, בלי שב"כ ובלי מוסד [ההדגשה במקור - ג.פ.].

ג. ביום 7.11.2023 פרסמה הנתבעת ציוץ בטוויטר (רשת "X") שכלל סרטון המציג קטעים מנאום שנשאה התובעת יחד עם המלל: "שקמה ברסלר לא מזכירה שחבריה מדובבים משך שנים מחבלים לפגוע ביהודים, כשהמפכ"ל בתקופת שומר החומות הצהיר שאין לו יכולת להגן על יהודים בערים מעורבות, לכן חובתם של יהודים להגן על עצמם, מחבלים בלוד שערכו הפגנות כח באין מפריע, שקמה ידעה שמחבלים יבצעו טבח בגלל רפורמה בבג"צ, באישור בג"צ" (נספח 4 לתצהיר התובעת).

ד. ביום 8.11.2023 פרסמה הנתבעת ציוץ בטוויטר ובו סרטון המציג חטיפה של אזרחית וכתבה: "שקמה זו שעזרה לחמאס לבצע טבח וזכתה לצו איסור פרסום מבג"צ, תאמרי לנו מי צועק למחבלים בעברית לא לגעת בתצפיתנית החטופה" (נספח 5 לתצהיר התובעת).

ה. ביום 11.11.2023 פרסמה הנתבעת ציוץ בטוויטר המשתף ציוץ אחר שפורסם על-ידי חברת הכנסת טלי גוטליב וכתבה: "שקמה הזמינה טבח, ומטילה את המחדל על הממשלה שערערה את מעמד בג"ץ הפאשיסט" (נספח 6 לתצהיר התובעת).

ו. ביום 12.11.2023 פרסמה הנתבעת ציוץ בטוויטר אשר כלל תמונה של התובעת באזיקים ובמדי אסיר מתחת לכותרת "אשמה: בגידה במולדת" ואת הכיתוב: "שקמה מדברת על אמונה באלוהים אחרי שחבריה זרקו ספרי תורה בדיונגוף, וקיבלה חסות מבג"ץ לא לספר למפגינים שלה שגרים בעוטף שחמאס ישרוף אותם, את בתיהם, ובני משפחתם, שקמה ראש אירגון טרור" (נספח 7 לתצהיר התובעת).

ז. ביום 16.11.2023 פרסמה הנתבעת ציוץ בטוויטר בו נכתב: "שקמה ברסלר אחוזת אמוק בהדחת נתניהו, היא מפחדת מוועדת חקירה, כי היא שותפה לטבח בעוטף" (נספח 8 לתצהיר התובעת).

ח. באותו היום פרסמה הנתבעת ציוץ נוסף בטוויטר בו נכתב: "שקמה ידעה על הטבח שיוטל על ביבי כבר מחודש מרץ" (נספח 8 לתצהיר התובעת).

ט. בציוץ נוסף בטוויטר מאותו היום כתבה הנתבעת: "כשאירגון הטרור של שקמה ברסלר מתכננים הפגנה זה ברור שהמטרה לכסות על הטבח הבא: ראש ממשלת הרשות הפלשתינית, מוחמד אשתייה: מבחינת שלטונות רמאללה, עשרות אלפי נושאי נשק של הרשות בדרך להיות ההפתעה הבאה, תפקידנו להגן על העם הפלשתיני ואנחנו רוצים להילחם נגד האויב הציוני" (נספח 9 לתצהיר התובעת).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 54965-12-23 ברסלר נ' יוחאי

י. ביום 19.11.2023 פרסמה הנתבעת ציוץ בטוויטר בו נכתב: "גלי בגרב [כך במקור - ג.פ.] מיארה לא עוצרת את שקמה ברסלר לחקירה, כי היא תופרת תיק טבח לכיבי" (נספח 11 לתצהיר התובעת).

יא. ביום 25.11.2023 פרסמה הנתבעת ציוץ בטוויטר וסטטוס בפייסבוק בהם נכתב: "שקמה ברסלר הזמינה טבח למפגינים שגרים בעוטף, כמו חמאס, היא מסתתרת מאחורי בלתי מעורבים כדי להאשים את ממשלת ישראל". מתחת לדברים אלו הופיע צילום מסך של הציוץ שהעלתה התובעת ביום 6.9.2023 ותוכנו הובא בסעיף ב' לעיל (כולל ההדגשות שהוספו).

יב. ביום 27.11.2023 פרסמה הנתבעת תגובה בטוויטר בה נכתב: "שקמה וחבריה לנשק כולל מעודדי הסרבנות ידעו על הטבח המתוכנן ולא יתנו את הדין, כי הצנזורה הצבאית אישרה לתקשורת לקיים ועדת חקירה, כששקמה וגלי בהרב מיארה מאפשרים המשך הפגנות הם מסתירים טבח נוסף, הדלק שנכנס לעזה נועד בעיקר לשימוש חמאס, פיצוץ "העיר" התת קרקעית שבשליטת צה"ל" (נספח 14 לתצהיר התובעת).

יג. ביום 28.11.2023 הנתבעת הגיבה לתגובה שפורסמה בטוויטר לציוץ של העיתונאי אטילה שומפלבי וכתבה: "הצנזורה הצבאית אישרה לתקשורת לקיים ועדת חקירה, כדי לא לקיים ועדת חקירה, כך עובדים באירגון הטרור הפרו פלשתיני של בג"ץ, רק בוגד אחד ראש אמ"ן ילך הביתה, בתוספת פנסיה תקציבית מוגדלת, וביבי ישא באחריות של ראש אמ"ן שכשל בכוונה לפקודת בג"ץ. שקמה ידעה, ממרץ שבג"ץ וחמאס סיכמו על טבח" (נספח 15 לתצהיר התובעת).

יד. ביום 5.12.2023 הנתבעת פרסמה בטוויטר ציוץ בתגובה לפרסום של העיתונאי ינון מגל בו נכתב: "האיומים של שקמה ברסלר ואמ"ן הוכרעו בהסכמה לאפשר לאוייב לחדור דרך הגדר בחופשיות לפני 17/8/23" (נספח 16 לתצהיר התובעת).

טו. בציוץ נוסף מאותו היום נכתב: "בג"ץ לא חותמים על צו איסור פרסום בנושא פגישה תמימה בין שקמה ברסלר לראש השב"כ, אלא בכדי להסתיר טבח עתידי" (נספח 17 לתצהיר התובעת).

טז. ביום 6.12.2023 הנתבעת פרסמה תגובה בטוויטר וסטטוס בפייסבוק בהם נכתב: "שקמה ברסלר מדברת על היום שאחרי כחברת קואליציה, למרות שידעה על הטבח העתידי לפני 17/8/2023 ולא מנעה, כי מערכת המשפט הבטיחו לה ולמחבלים שביצעו את הטבח שיצאו זכאים".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 54965-12-23 ברסלר נ' יוחאי

ההתייחסות להלן אל כל פרסום תיעשה בהתאם לאותיות המופיעות לצד הסעיף בו הוא תואר.

ההליך

3. דיון קדם משפט התקיים ביום 8.1.2025. דיון הוכחות התקיים ביום 20.11.2025 ובו נחקרו התובעת והנתבעת. לאחר מכן, סיכמו הצדדים את טענותיהם בכתב.

עיקר טענות התובעת

4. התובעת טוענת כי פרסומי הנתבעת כוזבים, מסיתים ומהווים לשון הרע חמורה לפי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק"). נטען כי בפרסומים אלו הפיצה הנתבעת תאוריית קונספירציה חסרת שחר לפיה התובעת ידעה מראש על טבח ה-7.10.2023, שיתפה פעולה עם החמאס ואף נתנה את הסכמתה לכך שיבוצע הטבח. עוד נטען, כי הנתבעת ייחסה לתובעת באופן שקרי עבירות חמורות של בגידה במדינה וכן פרסמה תמונות ערוכות ומזויפות המציגות אותה מובלת באזיקים ובמדי אסיר.

5. התובעת טוענת כי פרסומי הנתבעת אינם ביקורת פוליטית או מטאפורה לגיטימית, אלא קביעות עובדתיות שקריות שנועדו להשפילה ולעשותה מטרה לשנאה, בוז ולעג מצד הבריות. לטענתה, פעילותה הציבורית כמנהיגת מחאה הייתה מאבק בלתי אליים לשם שמירה על הדמוקרטיה וביטחון המדינה, ואין כל קשר בינו לבין הנטען בפרסומי הנתבעת.

6. לטענת התובעת, הפרסומים מושא התביעה נעשו בכוונה לפגוע ומתוך רצון להלך עליה אימים, דבר המקים לה זכות לכפל פיצוי סטטוטורי ללא הוכחת נזק בגין כל אחד מהפרסומים. למרות שעל-פי החוק והפסיקה התובעת זכאית לטענתה לפיצוי מצטבר העולה על 3 מיליון ש"ח, הועמד סכום התביעה על 400,000 ש"ח מטעמי אגרה. לצד הפיצוי הכספי עתרה התובעת גם למתן צו עשה המורה לנתבעת לפרסם באופן בולט ומרכזי הכחשה, תיקון והבהרה לפיהם כל הפרסומים שנעשו בעניינה אינם אמת.

עיקר טענות הנתבעת

7. הנתבעת טוענת כי אין בפרסומים מושא התביעה משום לשון הרע ומדובר בהבעת דעה החוסה תחת חופש הביטוי. לשיטתה, היא פעלה בתום לב מוחלט ומתוך דאגה כנה לביטחון המדינה ואזרחיה ולביטחונה האישי כתושבת העיר אשקלון הסמוכה לרצועת עזה.

8. תמונת התובעת באזיקים ובמדי אסיר וביטויים כגון "בוגדת", "עזרה לחמאס" או "הסכמה" לכך שהחמאס יבצע טבח, שנכללו בפרסומים בהם עוסקת התביעה, היו לטענת הנתבעת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 54965-12-23 ברסלר נ' יוחאי

מטאפורות וביטויים פיגורטיביים המבטאים זעם וביקורת חריפה. נטען כי אדם סביר לא יפרש התבטאויות אלו כקביעות עובדתיות.

9. בכל מקרה, הפרסומים לא כוונו נגד התובעת אישית אלא היוו ביקורת ציבורית ולגיטימית נגד תנועת המחאה שהיא עמדה בראשה. לכן, גם אם הפרסומים היו מהווים לשון הרע, הרי שמדובר בלשון הרע על חבר בני אדם שאינה יכולה להיות עילה לתובענה אזרחית בהתאם לסעיף 4 לחוק.

10. עוד נטען, כי גם אם היה מדובר בלשון הרע הרי שעומדות לזכותה של התובעת הגנת תום הלב בהבעת דעה על התנהגות דמות ציבורית בעניין ציבורי מובהק, בהתאם לסעיף 15(4) לחוק. התובעת סבורה גם כי נתונה לה הגנה בהתאם לסעיף 15(6) לחוק שעניינו בפרסום על פעולה שנעשתה בפומבי. לטענת התובעת, הדברים שפרסמה התבססו על מסד עובדתי מוצק ועל פרסומים של התובעת עצמה מהתקופה שקדמה ל-7.10.2023 בהם התובעת הזהירה כי הממשלה תמצא את עצמה "בלי צבא, בלי שב"כ ובלי מוסד" ובכך עודדה סרבנות ופגיעה בביטחון המדינה. עוד נטען, כי הפרסומים נעשו לשם הגנה על עניין אישי כשר של התובעת, בטחונה האישי כתושבת אשקלון, ולכן נתונה לה גם הגנת סעיף 15(3) לחוק.

11. הגנה נוספת שנטען כי נתונה לנתבעת היא הגנת אמת הפרסום לפי סעיף 14 לחוק שכן פרסומי התובעת נסמכו על פרסומים שהתובעת הפיצה ברבים ועל עובדות שלטענת התובעת הוכחו.

12. אשר לציטוט שיוחס לתובעת בהודעה ששלחה התובעת בקבוצת הוואטסאפ (פרסום א') - התובעת טענה כי מיד לאחר שאחת מחברות הקבוצה ציינה בפניה כי מדובר בציטוט שאינו נכון היא הסירה אותו. לטענתה, התובעת פעלה בחוסר תום לב והסתירה עובדה זו על-ידי חיתוך מכוון של תכתובת הוואטסאפ שצורפה לכתב התביעה.

13. לטענת התובעת סכום התביעה מנופח ומופרז בשים לב לתפוצתם הזניחה והשולית של הפרסומים בקבוצת וואטסאפ סגורה ובחשבוניות התובעת ברשתות החברתיות שממילא נחסמו והושבתו. עוד נטען, כי התובעת נהגה בחוסר תום לב כאשר הגישה מיד את התביעה בלי שפנתה אל התובעת קודם לכן במכתב התראה.

14. התובעת סבורה כי התביעה היא "תביעת השתקה" שכן היא הוגשה במימון ציבורי של תנועת המחאה במטרה להלך אימים על אזרחית פשוטה, לסתום פיות ולהשתיק ביקורת לגיטימית. עוד נטען, כי קיים פער כוחות קיצוני בין התובעת, פרופסורית בכירה ודמות ציבורית בעלת משאבים ונגישות לתקשורת, לבין התובעת שהיא אישה קשת יום ומובטלת המטופלת בשלושה ילדים נכים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 54965-12-23 ברסלר נ' יוחאי

דיון והכרעה

15. הדיון בתביעה בעוולת לשון הרע נעשה בארבעה שלבים. **בשלב הראשון**, נבחנת המשמעות העולה מהביטוי מושא התביעה לפי אמת המידה של האדם הסביר. **בשלב השני**, נבחנת השאלה האם מדובר בפרסום המהווה לשון הרע. **בשלב השלישי**, יש לבחון אם עומדת למפרסם אחת ההגנות שבחוק. **בשלב הרביעי**, נבחנת זכאותו של התובע לסעד המבוקש (ראו: ע"א 89/04 **נודלמן נ' שרנסקי** (4.8.2008), פסקה 17)).

להלן נדון בפרסומים מושא התביעה על-פי השלבים שנקבעו בפסיקה. למען הנוחות, הדיון בשלב הראשון והשני ייעשה במאוחד.

יצוין בפתח הדברים כי אין מחלוקת בין הצדדים על כך שישוד "הפרסום" מתקיים בכל הפרסומים בהם עוסקת התביעה.

משמעות הביטויים לפי אמת המידה של האדם הסביר והאם הם מהווים לשון הרע

16. לשון הרע מוגדרת בסעיף 1 לחוק כדבר שפרסומו עלול: "(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרם לשנאה, לבוז או ללעג מצדם; (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו; (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו; (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו".

17. כאשר בית המשפט בוחן האם פרסום מהווה לשון הרע הוא עושה זאת לפי אמת המידה של האדם הסביר והדרך בה נתפס בעיניו הפרסום. מדובר במבחן אובייקטיבי המתמקד בשאלה כיצד אדם רגיל היה מבין את הפרסום ומה משמעותו בעיניו. אין בוחנים מהי כוונת המפרסם וגם לא מהן תחושותיו של הנפגע, אלא מה המסר שנמנען סביר יבין מהפרסום לאור הידע הכללי ונסיון החיים שלו (ראו: ע"א 6903/12 Canwest Global Communications Corp **נ' אלי עזור** (22.7.2015), פסקה 20; רע"א 10520/03 **בן גביר נ' דנקנר** (12.11.2006), פסקה 5 לחוות דעתה של השופטת ארבל (להלן: "**עניין בן גביר**")). בחינת הדברים נעשית בהתייחס לפרסום בכללותו. אין בוחנים רק את המילים בהן השתמש המפרסם אלא גם את הנסיבות החיצוניות הסובבות את הפרסום (ראו: ע"א 751/10 **פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך** (8.2.2012), פסקה 84 לחוות דעתו של השופט ריבלין).

18. כאשר נבחנת השאלה האם פרסום מסוים מהווה לשון הרע קיימת רלבנטיות לסיווגו כקביעה עובדתית או כהבעת דעה. שתי החלופות יכולות להיחשב כלשון הרע ואולם כאשר מדובר בפרסומים המאופיינים כהבעת דעה אלו יהיו קרובים יותר לרוב לקוטב הביטויים שאינם עולים כדי לשון הרע (ראו: רע"א 817/23 **עמותת חוזה חדש נ' ח"כ מימי (מכלוף) זוהר** (30.5.2023), פסקה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 54965-12-23 ברסלר נ' יוחאי

18 (להלן: "עניין חוזה חדש"); רע"א 65005-03-26 ניסים ואטורי נ' מרדכי הררי (12.8.2026), פסקאות 11 - 12).

האבחנה בין פרסום שיש לו אופי עובדתי לכזה המהווה הבעת דעה נעשית גם היא על-פי הדרך בה נתפסים הדברים אצל האדם הסביר. כך נקבע בהקשר זה בעניין חוזה חדש (פסקאות 19 - 21):

"ככלל, עובדה עניינה בנתונים אובייקטיביים, בתיאור מציאות מסוימת; היא יכולה להיות אמיתית או שקרית, וניתן לאששה או להפריכה. דוגמה לכך היא פרסום כי נפתחה חקירה משטרתית בעניינו של פלוני... דעה, לעומת זאת, היא התרשמות סובייקטיבית, והיא אינה נכנסת לתבניות נוקשות של אמת ושל שקר. דעה עשויה להיות משכנעת, סבירה, הגיונית, וכן גם להפך. דוגמה לדעה היא למשל החיזוי כי פלוני צפוי להרשעה בדינו, בשים לב לחומר הראיות שנאסף נגדו... במקרים רבים, הבחנה בין דעה לעובדה היא קלה ופשוטה, אך לא אחת מתעוררת מורכבות לא מבוטלת בניסיון לסווג נכונה את הפרסום, עד כי "ישנם מקרים שבהם ההבחנה נראית לא רק קשה אלא כמעט בלתי אפשרית"... אם כן, כיצד נבחין בין עובדה לדעה... על מנת להבחין בין עובדה לדעה, יש להרכיב את משקפיו של 'האדם הרגיל': "מה שקובע לעניין ההבחנה [בין דעה לעובדה] הוא האופן שבו הדברים נתפסים על ידי האדם הסביר הקולט אותם: כמסקנה אישית-סובייקטיבית של המפרסם או כנתון עובדתי המתאר את המציאות..."

19. כאשר בית המשפט בוחן האם פרסום מסויים עולה כדי לשון הרע עליו לתת את דעתו גם לשיקולי מדיניות שתכליתם לאזן בין הזכות לשם טוב לבין הזכות לחופש הביטוי. כך, נקבע כי בשל מרכזיותו של חופש הביטוי במדינה דמוקרטית "אין לדקדק בציציותיו של הפרסום הפוגע" (ע"א 3199/93 קראוס נ' ידיעות אחרונות (9.11.1995), פסקה 6) וכאשר קיים קושי פרשני יש להעדיף פרשנות לפיה הביטוי איננו לשון הרע (ראו: ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ (4.3.2004), פסקה 13)). עוד נקבע, שכאשר מדובר בתביעת לשון הרע המוגשת על-ידי איש ציבור בגין פרסומים המתייחסים לעשייתו הציבורית נקודת האיזון בין הזכות לשם טוב לבין הזכות לחופש ביטוי נעה לכיוון חופש הביטוי (ראו: עניין חוזה חדש, פסקה 14).

20. בענייננו, ניתן לחלק את הפרסומים מושא התביעה למספר קבוצות: (א.) פרסומים בהם נטען כי התובעת ידעה מראש על מתקפת ה-7.10.2023 ולא פעלה למניעתה (פרסומים ג', ח', י"ב, י"ג, ט"ז); (ב.) פרסומים בהם נטען כי התובעת "הסכימה" למתקפת ה-7.10.2023, "הזמינה" אותה או היתה שותפה לה (פרסומים ב', ד', ה', ז', י', י"א, י"ד); (ג.) פרסומים המציגים את התובעת כמי שיודעת על "הטבח הבא" ומנסה לכסות על כך (פרסומים ט', ט"ו); (ד.) פרסומים המציגים את התובעת במדי אסיר ומאשימים אותה בבגידה או שנטען בהם כי יש לחקור אותה (פרסומים ב', ו' ו-י); (ה.) פרסום בו התובעת מצוטטת כמי שאומרת כי "טבח יהודים טוב ל... בג'צ" (פרסום א').

להלן נבחן האם פרסומים אלו נתפסים על-ידי האדם הסביר כציון עובדה או שמא כהבעת דעה והאם הם עולים כדי לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 23-12-54965 ברסלר נ' יוחאי

21. הפרסומים בהם נטען כי התובעת ידעה מראש על מתקפת ה-7.10.2023 ולא פעלה למניעתה (פרסומים ג', ח', י"ב, י"ג, ט"ז) - כאשר מתוארת מציאות עובדתית במסגרתה התובעת ידעה מראש על המתקפה ולא פעלה למניעתה, מדובר בפרסומים אשר היו עלולים לעשות את התובעת מטרה לשנאה ולבוז מצד הציבור ולפגוע בה. לכן, פרסומים אלו מהווים לשון הרע.

22. הפרסומים בהם נטען כי התובעת הסכימה למתקפת ה-7.10.2023, הזמינה אותה או היתה שותפה לה (פרסומים ב', ד', ה', ז', י', י"א, י"ד) -

בחלק מהפרסומים האמורים הנתבעת הפנתה לאמירות ששותפו על-ידי התובעת מהן עלתה תמיכה באי התייצבות לשירות בגופי הביטחון כחלק מהמאבק נגד הרפורמה המשפטית ועל רקע זה קבעה כי לתובעת חלק באירועי ה-7.10.2023. פרסומים אלו שהובאו בתוך הקשר פורשו לטעמי על-ידי קורא סביר ככאלו שאינם מייחסים לתובעת "הסכמה", "הזמנה" או "שותפות" באירועי ה-7.10.2023 כפשוטם של דברים. פרשנות אפשרית וסבירה של ביטויים אלו, כשהם מובאים בהקשר, היא שמדובר בטענה לפיה התוצאה של קריאה לאי שירות בגופי הביטחון או תמיכה בכך היתה פגיעה בכשירות כוחות הביטחון שתרמה לקרות אירועי ה-7.10.2023. קורא סביר אשר היה חשוף להקשר בו נעשו הפרסומים הבין לטעמי את הדברים כהבעת דעה מצד הנתבעת ולא כקביעה עובדתית לפיה התובעת אכן הזמינה בפועל את אירועי ה-7.10.2023.

לעומת זאת, כאשר הפרסום נעשה ללא הפניה לאמירות או פרסומים של התובעת שקדמו ל-7.10.2023 וללא מתן הקשר, קורא סביר יכול היה להבין את פרסומי הנתבעת כקביעת עובדה. אין ספק כי פרסומים המובנים בדרך זו עולים כדי לשון הרע.

אציין כי בחקירתה הנגדית של הנתבעת עלה כי היא מחזיקה בעמדה לפיה האפשרות האחרונה היא הנכונה. לטעמי אין בכך כדי להשליך על האבחנה שנעשתה לעיל בין סוגי הפרסומים ומשמעותם. כאמור, כאשר בוחנים האם פרסום מסוים עלה כדי לשון הרע יש לבדוק כיצד הוא נתפס בעיני האדם הסביר. הכוונה הסובייקטיבית של המפרסם אינה רלבנטית (ראו: א' שנהר, דיני לשון הרע (2024), עמ' 144; להלן: "שנהר").

אשר-על-כן, בפרסומים ב' ו-יא', אליהם צורף צילום מתוך פרסום של התובעת אשר שיתפה ציוץ אחר בו נכתב בהדגשה כי "ממשלה שלא תציית לבג"צ תמצא את עצמה למחרת בבוקר בלי צבא, בלי שב"כובלי מוסד" וכן בפרסום י' בו צוטטו הדברים, ניתן לדברים הקשר שאפשר לקרוא הסביר להבין כי מדובר בדעתה של הנתבעת לפיה התובעת תרמה בקריאותיה האמורות להתרחשות אירועי ה-7.10.2023. לכן, פרסומים אלו היוו הבעת דעה שבשים לב לשיקולי המדיניות שמנינו לעיל ביחס לביטוי כלפי איש ציבור בעניין המצוי בלב הויכוח הפוליטי-ציבורי אינה עולה לטעמי כדי לשון הרע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 23-12-54965 ברסלר נ' יוחאי

(אין בכך כדי להתייחס להצגתה של התובעת במדי אסיר ולהאשמתה בבגידה בפרסום ב', עניין שאליו אתייחס בהמשך).

לעומת זאת, בפרסומים ד', ה', ז' ו-י"ד לא ניתן הקשר לטענות הנתבעת ואלו היו יכולות להתפרש על-ידי הקורא הסביר כקביעה עובדתית לפיה התובעת אכן היתה מעוניינת באירועי ה-7.10.2023 או סייעה להם במודע ובמתכוון. פרסומים אלו מהווים על כן לשון הרע.

23. הפרסומים המציגים את התובעת כמי שיוזעת על "הטבח הבא" ומנסה לכסות על כך (פרסומים ט' ו-ט"ו) - בפרסום ט' מוצגים לכאורה דברי ראש ממשלת הרשות הפלסטינית בעניין רצון להלחם "באויב הציוני" תוך שהנתבעת מוסיפה: "כשארגון הטרור של שקמה ברסלר מתכננים הפגנה זה ברור שהמטרה לכסות על הטבח הבא". ייחוס כוונה של "כיסוי על הטבח הבא" לעריכת הפגנה הוא לטעמי הבעת דעה. מדובר בהתרשמות סובייקטיבית של הנתבעת בנוגע לעניין שטרם קרה. בפסיקה נקבע כי הנטייה היא לראות באמירות כאלו, שהן בגדר הערכה וחיזוי, משום הבעת דעה (ראו: עניין חוזה חדש, פסקה 19). בנוסף, המטרה המיוחסת לפעילות ("לכסות על הטבח הבא") סובלת מספר פירושים. אפשר גם לראות בה ביטוי מוקצן המבטא הסתייגות מהקו שהנתבעת מייחסת לתנועת המחאה שפעילותה עלולה לגרום לטעמה לטבח נוסף.

ההתייחסות בפרסום ל-"ארגון הטרור של שקמה ברסלר" נתפסה לטעמי בעיני האדם הסביר כמטאפורה המכוונת לפעילותה הציבורית של התובעת ושותפיה ומתארת אותה ככזו שמטרתה לזרוע פחד כדי להשיג מטרות פוליטיות. לא עולה מדברים אלו כוונה לארגון טרור העוסק בפלילים כפשוטו של המונח. הדברים משתמעים גם מכך שהפעילות המיוחסת לאותו "ארגון טרור" היא ארגון הפגנה ולא פעילות אלימה (ראו והשוו לעניין חוזה חדש בפסקאות 27 - 28 שם נקבע כי הצגת חבר כנסת ושר כ-"חייל בכיר בארגון פשע" נתפסה בהקשר בו נעשו הדברים כהבעת דעה ולא כקביעת עובדה. בע"א 7380/06 חטר-ישי נ' גילת (2.3.2011), בפסקה 40 נקבעו דברים דומים בנוגע להתייחסות אל מי ששימש אז כיו"ר לשכת עוה"ד כחבר ב-"כנופיה". כך גם נקבע בת"א (שלום ירושלים) 42071-11-22 רחמים בן יהודה נ' דן אורזן (18.3.2025), פסקאות 18 - 19 (להלן: "עניין בן יהודה") במקרה בו הנתבע מנה את התובע ברשימה אחת עם אנשים שהורשעו ברצח).

לכן, איני סבור כי יש בפרסום ט' משום לשון הרע.

לא כך הם הדברים בנוגע לפרסום ט"ו בו נכתב כי "בג"ץ לא חותמים על צו איסור פרסום בנושא פגישה תמימה בין שקמה ברסלר לראש השב"כ, אלא בכדי להסתיר טבח עתידי". פרסום זה אינו מתייחס רק להערכה של הנתבעת בנוגע לאירועים עתידיים. הפרסום כולל גם טענה לפיה התובעת כבר נפגשה עם ראש השב"כ ואף הוצא צו איסור פרסום על כך במטרה להסתיר טבח נוסף. מדברים אלו עולה קביעה עובדתית, שאינה רק השערה, לפיה התובעת החלה לפעול לתכלית פסולה ויש ניסיון להסתיר זאת. לכן, פרסום ט"ו מהווה לטעמי לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 54965-12-23 ברסלר נ' יוחאי

24. הפרסומים המציגים את התובעת כאסירה ומאשימים אותה בבגידה או שנטען בהם כי יש לחקור אותה (פרסומים ב', ו' ו-י') - הצגת התובעת במדי אסיר תחת הכותרת "אשמה: בגידה במולדת" וטענה כי יש לחקור אותה מייחסים לתובעת ביצוע של עבירה פלילית. בפסיקה נקבע כי התבטאות כזו תחשב ככלל כלשון הרע (ראו: ע"א 310/74 שטרית נ' מזרחי (20.11.1975), פסקה 3). כך גם נקבע במקרים בהם המעשה הפלילי שיוחס לתובע היה בגידה במדינה כפי שנטען בענייננו (ראו: ע"א (מחוזי ת"א) 52910-09-12 הולצמן נ' שפטל (29.10.2013), פסקה 13; ת"א (מחוזי מרכז) 62658-11-24 אחים ואחיות לנשק - למען הדמוקרטיה נ' מורן לויאן (26.4.2026), פסקה 63; ע"א (מחוזי מרכז) 46505-11-25 גולן נ' גוטליב (25.8.2026), פסקה 21). לכן, בין אם נראה בפרסומים אלו הבעת דעה ובין אם נראה בהם קביעה עובדתית הם מהווים לשון הרע.

מבלי לגרוע מכך, ומאחר שסיווג הדברים כטענה עובדתית או הבעת דעה רלבנטי גם להגנות בהן נעסוק בהמשך, אציין כי לטעמי מדובר בהבעת דעה. כאמור, יש לראות את הדברים בהקשר הרחב בו הם נאמרו. מדובר בפרסומים שנועדו לבטא ביקורת חריפה על רקע מחלוקת ציבורית עזה כאשר לטענת הנתבעת מעשי התובעת גרמו או תרמו לאירועי ה-7.10.2023. בפסיקה נקבע שכאשר ההתבטאות נעשתה אגב מחלוקת ציבורית או פוליטית חריפה, היא יכולה להיחשב כהבעת דעה גם אם היא כוללת האשמות קשות ובוטות כלפי איש ציבור (ראו: עניין בן גביר, פסקה 30).

25. הפרסום בו התובעת צוטטה כמי שאומרת ש-"טבח יהודים טוב ל...בג"צ" (פרסום א') - מדובר בפרסום המציג את התובעת כמי שאמרה את הדברים המובאים כציטוט מפייה. הצגת התובעת כמי שאמרה דברים חמורים כאלו יכול בוודאי לפגוע בה ולעשותה מטרה לשנאה ולבוז. לכן, מדובר בלשון הרע.

26. הנתבעת טוענת כי פרסומיה לא כוונו נגד התובעת אישית אלא היו ביקורת ציבורית ולגיטימית על תנועת המחאה שהתובעת עמדה בראשה. לכן, נטען כי גם אם הפרסומים היו עולים כדי לשון הרע מדובר בלשון הרע על חבר בני אדם שאין בה עילה לתובענה אזרחית בהתאם לסעיף 4 לחוק. איני מקבל טענה זו. המבחן להיותו של ביטוי "לשון הרע" הוא, כאמור, מבחן אובייקטיבי של הבנת הדברים על-ידי האדם הסביר. אין רלבנטיות לכוונת הנתבעת אלא לדרך בה הדברים הובנו על-ידי הנמענים. הנתבעת התייחסה בכל פרסומיה אל התובעת בשמה ולרבים מהפרסומים אף צורפה תמונתה. לא מדובר על כן בפרסומים שהתייחסו אל חבר בני אדם אלא אל התובעת עצמה (ראו והשוו: ת"א (שלום ת"א) 54587-08-23 הלל ביטון רוזן נ' הייטק למען הדמוקרטיה בע"מ (13.11.2025), פסקה 35 (להלן: "עניין ביטון רוזן")). העובדה שהתובעת ציינה בחקירתה שככל שתזכה בתביעתה כספי הזכייה "יחזרו לציבור" אינה הופכת את התביעה לכזו שהוגשה בגין לשון הרע שהושמעה על ציבור.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 54965-12-23 ברסלר נ' יוחאי

27. **סיכומו של דבר:** נמצא כי פרסומים א' - ח', י', י"ב - ט"ז עולים כדי לשון הרע (ביחס לפרסום ב' לשון הרע היא בפרסום תמונת התובעת במדי אסיר עם הכיתוב: "אשמה: בגידה במולדת"). פרסומים ט' ו-י"א אינם מהווים לשון הרע.

האם נתונות לנתבעת ההגנות שבחוק?

האם מדובר בהבעת דעה על התנהגות התובעת בקשר לעניין ציבורי?

28. סעיף 15(4) לחוק קובע כי לנתבע תהיה הגנה אם הוא ביצע את הפרסום בתום לב בנסיבות בהן "הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לעניין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות". בסעיף 16 לחוק נקבע כי אם הנתבע הוכיח שעשה את הפרסום באחת מהנסיבות המנויות בסעיף 15 והפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב. עם זאת, ככל שהדבר שפורסם לא היה אמת והנתבע לא האמין באמיתותו; או שהנתבע לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים על מנת להיווכח האם מדובר באמת; או אם הנתבע התכוון לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה - תקום חזקה לפיה הפרסום נעשה שלא בתום לב.

נבחן את התקיימות רכיבי ההגנה בענייננו.

29. **האם התובעת היא "אשת ציבור":** לטעמי התשובה לכך חיובית. התובעת היתה אחת המנהיגים הבולטים של תנועת המחאה נגד הרפורמה המשפטית (הפרוטוקול, עמוד 3, שורה 21), היא הנחתה את עצרות המחאה ברחוב קפלן בתל אביב (סעיף 9 לכתב התביעה) ובתקופה הרלבנטית התבטאה רבות בנושאים ציבוריים כפי שעולה מהפרסומים שצורפו לתצהיר הנתבעת (כנספחים 2 - 5, 7, 8, 10, 11, 13, 17 - 19). בפסיקה נקבע שכאשר מדובר בדמות שיש לה גיעה והשפעה על ענייני ציבור ונגישות לאמצעי התקשורת הנטייה תהיה לראות בה "דמות ציבורית" (ראו: ע"א 1104/00 אפל נ' חסון (10.1.2002), פסקה 8).

30. **האם מדובר בהבעת דעה בקשר לעניין ציבורי:** כאמור, חלק מהפרסומים מושא התביעה מהווים הבעת דעה (פרסומים ב', ו', ט', י' ו-י"א). מבלי לגרוע מכך שביחס לחלק מאותם פרסומים נקבע כי אין מדובר בלשון הרע, נבחן להלן את תחולתה של ההגנה ביחס לכל הפרסומים המהווים הבעת דעה.

בחינת הפרסומים האמורים מעלה כי הבעת הדעה במסגרתם נעשתה בנוגע להתבטאויות התובעת בקשר לעניין ציבורי שכן הם עוסקים בפעילותה הציבורית של התובעת ובהתבטאויותיה במסגרת המחאה נגד הרפורמה המשפטית ובקשר הנטען בין דברים אלו לבין אירועי ה-7.10.2023.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 54965-12-23 ברסלר נ' יוחאי

31. **האם מתקיימת דרישת תום הלב:** בבחינת רכיב זה נבדקות השאלות הבאות: האם הנתבע מאמין בכנות באמיתות הפרסום; מהי הכוונה שעמדה מאחורי הפרסום, כוונת זדון או כוונה אחרת; האם הפרסום נסב על סוגיות אקטואליות שלציבור עניין בהן; האם הפרסום מידתי (מבחינת לשונו, סגנונו, היקפו ונוסחו) בשים לב לעניין בו הוא עוסק; האם ננקטו אמצעים סבירים לבדיקת אמיתות הדעה; והאם המסקנה מושא הפרסום היא סבירה בשים לב לתשתית העובדתית עליה היא מסתמכת (ראו: **עניין בן גביר**, סעיף 32)).

אמונת הנתבעת באמיתות הפרסומים והכוונה מאחוריהם: לאחר ששמעתי את הנתבעת בחקירתה התרשמתי כי היא האמינה באמיתות הדברים שפרסמה, גם אם כפי שיפורט להלן זו לא הוכחה. בנוסף, התרשמתי כי מטרת פרסום הדברים היתה סברה כנה של הנתבעת כי לתובעת ולתנועת המחאה שהובילה היה חלק באירועי ה-7.10.2023 ויש לחקור את הדברים למניעת טבח נוסף (ראו למשל: דבריה של הנתבעת בפרוטוקול עמ' 49, שורה 33 - עמ' 50, שורה 50 שנאמרו בהתרגשות שלהתרגשותי היתה כנה).

נושא הפרסומים: הפרסומים שנעשו כולם במהלך שני החודשים שלאחר מתקפת ה-7.10.2023 עסקו בסוגיות אקטואליות שלציבור עניין בהן - הגורמים למתקפה ומה צריך לעשות על מנת שזו לא תשנה. כאמור, כאשר מדובר בדברים שנאמרו כחלק ממחלוקת פוליטית או ציבורית ניתנת הגנה עודפת לחופש הביטוי. יפים לעניין זה דברים שנקבעו ברע"א 6557/20 **ערוץ 10 החדש נ' שרת התרבות והספורט** (13.3.2024), בפסקה 53:

"בית משפט זה עמד, בעבר על הצורך ליתן הגנה עודפת לחופש הביטוי הפוליטי, כדי לאפשר שיח וביקורת בתחום זה... אינטרס זה בא לידי ביטוי, כמובן, גם בכל הנוגע לתביעות לשון הרע המוגשות על-ידי אישי ציבור. כחלק מכך, עמדה הפסיקה על החשש מפני הרתעת יתר ו'אפקט מצנן' שבעטיים עשויים להימנע מפרסום ידיעות חשובות, שהבאתם לפני הציבור רצויה ומועילה... עוד יש להזכיר, בהקשר זה, גם את... נגישותם העודפת של אנשי הציבור למדיה ולשיח הציבורי, המאפשרת להם להתמודד עם פרסומים לגבי פועלם, אף להזימם; את בחירתם המודעת של אישי הציבורי להביא עצמם בקלחת הציבורית, על כלל המחירים הנלווים לדבר; וכן את הלגיטימציה המוגברת למתיחת ביקורת על פועלם של אישי הציבור, בהשוואה לאנשים פרטיים..."

מידתיות הפרסומים - הפרסומים שנקבע כי היוו הבעת דעה נוסחו בלשון קשה ובוטה וכללו ביטויים כגון "בגידה במולדת", "ארגון הטרור של שקמה ברסלר", "שקמה הזמינה טבח למפגינים" ועוד. בחלקם התובעת אף הוצגה במדי אסיר. ביטויים מוקצנים מסוג זה ככלל אינם ראויים להיחשב כמידתיים גם בהינתן מחלוקת ציבורית עזה. עם זאת, יש לבחון את הדברים בראי התחושות הקשות ששררו בימים בהם נעשו הפרסומים נוכח ממדי האסון שניחת על העם בישראל, ההלם והתדהמה שהיו כרוכים בו והרצון להבין כיצד קרה הדבר, מי אחראי לכך וכיצד מבטיחים כי הדבר לא יישנה. נוכח דברים אלו, ובשים לב לחריגותם של אותם ימים ולכך שהנושאים בהם עסקו פרסומי הנתבעת נסובו על אירועי ה-7.10.2023 שהיו טריים, אני סבור כי למרות שפתם הבוטה של

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 54965-12-23 ברסלר נ' יוחאי

הפרסומים, שבנסיבות אחרות ספק רב אם היתה נחשבת מידתית, ניתן לקבוע כי מתקיים בהם מבחן המידתיות, גם אם בדוחק. חריג לעניין זה הם הפרסומים המאשימים את התובעת בבגידה ומציגים אותה במדי אסיר. פרסומים אלו לא היו מידתיים לטעמי גם בראי הימים בהם נעשו. לעומת זאת, פרסום יי אשר אינו מייחס במישרין לתובעת ביצוע עבירה יכול להיחשב לטעמי כמידתי בקנה המידה החריג של אותם ימים.

נקיטה באמצעים סבירים לבדיקת אמיתות הדעה: הנתבעת ציינה בחקירתה כי הסתמכה על פרסומי התובעת ברשתות החברתיות בהם זו קראה או שיתפה קריאות של אחרים שלא לשרת בגופי הביטחון במידה ותקודם הרפורמה המשפטית. פרסומים כאלו צורפו לתצהיר הנתבעת (כנספחים 8, 12, 17, 18 ו-19). לטעמי, בכל הנוגע לדעה שהביעה הנתבעת לפיה הקריאות לאי שירות גרמו או תרמו לאירועי ה-7.10.2023 היה בהסתמכות על פרסומי התובעת משום נקיטה באמצעי בדיקה סבירים בנוגע לדעה שהובעה. פרסומי התובעת כמובן שאינם מעידים על כך שהקריאות לאי השירות אכן גרמו לאירועי ה-7.10.2023 (דבר שכפי שיפורט להלן, לא הוכח) אך זוהי כבר מסקנה אליה הגיעה הנתבעת וספק אם היה ניתן לבדוקה באותם ימים באמצעים סבירים. הנתבעת העלתה גם טענות בנוגע לחלקה של מערכת המשפט באירועים. לגבי טענות אלו לא הוצגו אמצעים כלשהם ששימשו לבדיקתן. מאחר שמדובר בטענות שלא הופנו אל התובעת במישרין איני סבור כי יש בכך כדי לגרוע מהתקיימותו של המבחן האמור בענייננו.

היותה של המסקנה מושא הפרסום סבירה בשים לב לתשתית העובדתית עליה היא מסתמכת: כאשר התשתית העובדתית עליה ביססה הנתבעת את דעותיה הסתמכה על קריאות לאי שירות בגופי הביטחון והואיל ואירועי ה-7.10.2023 היו אירועים ביטחוניים, לטעמי ניתן לומר כי המבחן האמור מתקיים (זאת כמובן מבלי לקבוע שאכן התקיים קשר בין הדברים, דבר שלא הוכח).

32. אשר-על-כן, אני סבור כי ביחס לפרסומים ט', יי ו-י"א נתונה לנתבעת הגנת סעיף 15(4) לחוק. פרסומים ב' ו-ו' בהם הוצגה התובעת במדי אסיר עם הכיתוב "אשמה: בגידה במדינה" אינם חוסים תחת ההגנה האמורה.

33. משנמצא כי התובעת היא "אשת ציבור" שהביעה דעה בעניין ציבור מתייטר הצורך לעסוק בטענת הנתבעת להתקיימותה של הגנה לפי סעיף 15(6) ששאר תנאיה חופפים להגנת סעיף 15(4).

האם הפרסומים מושא התביעה היו הגנה על עניין אישי כשר של הנתבעת?

34. בכתב ההגנה טענה הנתבעת כי הפרסומים מושא התביעה נעשו לשם הגנה על עניין אישי כשר שלה, בטחונה האישי כתושבת אשקלון, וזאת בשים לב לקריאות התובעת להשאיר את תושבי המדינה "בלי צבא ובלי מודיעין". בהתאם, הנתבעת טענה כי נתונה לה הגנת סעיף 15(3) לחוק.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 54965-12-23 ברסלר נ' יוחאי

35. הנתבעת זנחה טענה זו בסיכומיה ודי בכך כדי לדחותה. מבלי לגרוע מכך אציין כי איני סבור כי ההגנה מתקיימת שכן "העניין הכשר" אליו היא מתייחסת צריך להיות אישי ולא ציבורי או כללי (ראו: שנהר, עמ' 581). בענייננו, גם לעמדת הנתבעת הפרסומים נעשו בנוגע לעניין ציבורי שהוא רחב מעניינה הפרטי.

האם נתונה לנתבעת הגנת אמת הפרסום?

36. הנתבעת טוענת כי נתונה לה הגנת אמת הפרסום לפי סעיף 14 לחוק שכן הדברים שפרסמה היו אמת והיה עניין לציבור בהם. לדבריה, היא הציגה את העובדות כפי שהן עולות מפרסומים של התובעת עצמה ובהסתמך על פרסומים בתקשורת.

37. על מנת להוכיח כי נתונה לנתבעת הגנת אמת הפרסום עליו להראות הכי מתקיימים שני יסודות מצטברים: **היסוד הראשון** הוא אמיתות תוכן הפרסום מבחינת התאמתו למציאות האובייקטיבית. לא נדרשת זהות מוחלטת בין מצב הדברים בפועל לבין תוכנו של הפרסום אך המשמעות הכללית העולה מן הפרסום צריכה להתאים למציאות. **היסוד השני** הוא קיומו של עניין ציבורי בפרסום. יסוד זה יתקיים כאשר ניתן לומר שפרסום המידע יתרום ליכולת הציבור לגבש דעתו בעניינים ציבוריים ולשפר את אורחות חיו. הנטל להוכחת יסודות אלו מוטל על המפרסם ולשם כך עליו להביא ראיות במידה מתאימה לרצינות תוכן הדיבה. כאשר מיוחסות לנפגע עבירות פליליות הראיות שעל המפרסם להביא צריכות להיות בעלות משקל משמעותי במיוחד (ראו: ע"א 10281/03 קורן נ' ארגוב (12.12.2006), פסקה 14).

38. בענייננו, הפרסומים מתייחסים לחלקה הנטען של התובעת באירועי ה-7.10.2023, לידעתה הנטענת על אירועים אלו מבעוד מועד, לאפשרות שפעילותה תאפשר טבח נוסף ולטענה שגורמים שונים פועלים על מנת שעניינים אלו לא יזכו לפרסום ופעולות התובעת לא ייחקרו.

39. ככל שהנתבעת היתה מוכיחה כי מדובר בטענות שיש בהן ממש, אין ספק כי היה מתקיים עניין ציבורי בפרסומן. אלא שהנתבעת לא הוכיחה טענותיה אלו ואפילו לא התקרבה לרף הנדרש להוכחתן.

40. טענות הנתבעת בעניין ידיעתה של התובעת מראש על הטבח מתבססות על פרסומים של התובעת וארגוני המחאה אשר התריעו על אפשרות למחדל ביטחוני בשנת 2023, כמו זה שארע עם פרוץ מלחמת יום הכיפורים בשנת 1973, בשים לב לרפורמה המשפטית שקודמה באותם ימים ופגעה לטענתם בביטחון המדינה. בהעדר ראיה נוספת, המסקנה הסבירה מהפרסומים האמורים היא שמדובר בהעלאת חשש כללי לפגיעה בביטחון המדינה שתביא למחדל ביטחוני אפשרי ואין מדובר בהתייחסות לאירועי ה-7.10.2023 בטרם קרו. לא למותר לציין בהקשר זה כי קיימת סתירה פנימית בטענות הנתבעת הטוענת מחד כי התובעת היתה מודעת לכך שמתקפת ה-7.10.2023 עתידה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 54965-12-23 ברסלר נ' יוחאי

להתרחש ובחרה שלא לגלות את הדבר ולהסתירו, ומאידך טוענת כי התובעת ותנועת המחאה שעמדה בראשה פרסמו בראש חוצות לפני ה-7.10.2023 את העובדה שעתיד להתרחש מחדל בטחוני.

41. אשר לפרסומים בהם נטען כי התובעת "הסכימה" או "עזרה" למתקפת ה-7.10.2023 - פרסומים אלו, שהובאו ללא הקשר, יכולים היו להתפרש כך שהתובעת פעלה אקטיבית על מנת לגרום לאירועי ה-7.10.2023 מתוך רצון שאלו יקרו והיא אף מסתירה "טבח עתידי". האשמות חמורות אלו לא הוכחו ולא הובאה כל ראיה לתמיכה בהן. בחקירתה הנתבעת לא הצליחה לספק הסבר קוהרנטי לטענותיה ורק חזרה על הטענה כי התובעת "דרשה" את הטבח, טענה כי יש "הסכם" בין התובעת לבין החמאס, שכמובן לא הוצג, והפנתה לתמונות מפגינים המחזיקים בשלטים, שלא הוכח קשר בינם לבין התובעת, ובכל מקרה אינן מהוות ראיה לטענותיה (ראו: הפרוטוקול, עמ' 29, שורה 32, עמ' 30, שורה 7; עמ' 31, שורות 26-28; עמ' 32, שורות 1-18; עמ' 32, שורות 27-29; עמ' 36, שורות 23-29).

משלא הוכחו טענות אלו, ממילא גם לא הוכחה הטענה לפיה התובעת ביצעה "בגידה" או עבירה פלילית אחרת, בוודאי כאשר הנטל להוכחת טענות מסוג זה הוא, כאמור, גבוה במיוחד.

42. טענותיה של הנתבעת בנוגע לקיומו של צו איסור פרסום המסתיר את הקשר בין התובעת לבין אירועי ה-7.10.2023 ולפגישה של התובעת עם ראש השב"כ לא הוכחו גם הן. הנתבעת צירפה צילומים של ידיעות חדשותיות המתייחסות לצו איסור פרסום (נספח 24 לתצהיר הנתבעת), אך לא הובאה כל ראיה בנוגע לתוכנו ומטרתו של אותו צו (וראו גם: חקירת הנתבעת בפרוטוקול, עמ' 35, שורות 12-17 בה הודתה כי אינה מכירה את פרטיו של הצו).

43. אשר לטענה כי התובעת אמרה את הדברים שיוחסו לה בפרסום א' - הנתבעת הכירה הלכה למעשה בכך שהדברים לא נאמרו על-ידי התובעת (ולמצער לא ידוע אם נאמרו) כאשר מחקה את הפרסום לאחר שחברת הקבוצה ציינה בפניה כי מדובר ב-"פייק ענק". אמנם הנתבעת כתבה לאחר מכן כי התובעת אמרה את הדברים שכן הם מופיעים כציטוט, אלא שמירכאות בשני צידיו של משפט כמובן שאינן מהוות ראיה לכך שהדברים אכן נאמרו. בחקירתה טענה הנתבעת כי מדובר ב-"סיכום" שהיא ערכה לדברי התובעת (הפרוטוקול, עמ' 24, שורות 24-30). הנתבעת לא הראתה כי התובעת אמרה דברים כאלו או דומים להם ובכל מקרה הצגת הדברים כציטוט בשעה שגם לטענת הנתבעת הם "סיכום" היא הודאה, ולו חלקית, באי אמיתות הפרסום.

44. משלא הוכחה אמיתות תוכנם של הפרסומים לא נתונה לנתבעת הגנת אמת הפרסום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 54965-12-23 ברסלר נ' יוחאי

האם מדובר ב-"תביעת השתקה"?

45. הנתבעת טוענת כי מדובר בתביעת השתקה אסורה המוגשת במימון ציבורי נגד אזרחית קשת יום ולכן יש לסלקה על הסף.

46. הפסיקה הכירה בקיומן של תביעות השתקה המוגשות לא לשם קבלת סעד בשל פגיעה ממשית בשמו של התובע, אלא לצורך יצירת אפקט מצנן והרתעת הציבור מלהשתתף בשיח ציבורי ולהביע ביקורת. מדובר לרוב בתביעות המוגשות בידי גורם המצוי בעמדת כוח עדיפה על רקע פעילות ציבורית של הנתבע (ראו: רע"א 1954/24 נתנאל וקנין נ' קיבוץ ניר דוד אגודה שיתופית (7.1.2025) (להלן: "עניין וקנין")).

בעניין וקנין (בפסקה 21 לחוות דעתו של השופט סולברג) פורטו מספר מאפיינים של תביעות השתקה: (א.) הפרסום שביסוד התביעה עוסק בנושא בעל חשיבות ציבורית ובפרט ביקורת על אנשי ציבור או על פעילות הנוגעת לציבור; (ב.) קיומו של פער משמעותי, לרבות פער כלכלי או מוסדי, בין התובע לבין הנתבע כך שניהול ההליך עלול להכביד במיוחד על הנתבע; (ג.) התביעה נשענת על טענות סרק או שסיכויי הצלחתה נמוכים במיוחד; (ד.) הסעד הכספי הנתבע גבוה באופן בלתי מידתי; (ה.) בחירה אסטרטגית של נתבעים כאשר קיימים מספר גורמים שניתן היה לתבוע; (ו.) האם מכלול התנהלותו של התובע מצביעה על ניסיון להכביד על הנתבע, להתישו או להרתיעו.

47. כפי שפורט לעיל, בענייננו מדובר בפרסומים העוסקים בביקורת על פעילותה הציבורית של התובעת. בנוסף, אני סבור שהוכח קיומו של פער משמעותי בין הצדדים. התובעת הודתה בחקירתה כי מי שמממן את התביעה שכאן ותביעות לשון הרע נוספות שהגישה הם "אנשים רבים שהתגייסו למהלך" וציינה ש-"כל הכסף חוזר למאבק" (הפרוטוקול, עמ' 23, שורות 1-3). הנתבעת מנגד היא אדם פרטי ואין טענה כי היא נהנית מתמיכה של מנגנון כלשהו.

עם זאת, שאר המאפיינים של תביעות השתקה אינם מתקיימים בענייננו. אין מדובר בתביעה הנשענת על טענות סרק. כאמור, לגבי חלק ניכר מהפרסומים נקבע כי הם מהווים לשון הרע ולא הוכח כי מתקיימות לגביהם ההגנות הקבועות בחוק. לגבי מספר פרסומים נקבע אמנם כי אין מדובר בלשון הרע או שקיימת לנתבעת הגנה בעניינם, אלא שגם לגבי פרסומים אלו לא ניתן לקבוע כי הנטען בתביעה היה חסר כל בסיס. סכום התביעה אמנם משמעותי אך אין לומר שהוא גבוה באופן בלתי מידתי בשים לב למספר הפרסומים ולסכום הפיצוי ללא הוכחת נזק שהחוק מאפשר לדרוש בגין כל פרסום. הנתבעת גם לא הוכיחה כי נעשתה בחירה "אסטרטגית" של נתבעים. אין חולק כי התובעת הגישה תביעות לשון הרע נוספות בגין פרסומים דומים (לטענת התובעת היא תבעה 13 אנשים; הפרוטוקול, עמ' 18, שורה 28). הנתבעת לא הצביעה על מאפיינים ייחודיים שלה או של הנתבעים האחרים באותן תביעות המעידים על בחירה מכוונת שלהם ממניעים שאינם ענייניים. גם לא מצאתי בהתנהלות התובעת במסגרת ההליך סימנים לניסיון להכביד על הנתבעת או להתישה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 54965-12-23 ברסלר נ' יוחאי

48. לאחר שהבאתי בחשבון את מכלול השיקולים הנ"ל איני סבור כי הנתבעת הוכיחה כי מדובר בתביעת השתקה.

האם התובעת זכאית לסעד המבוקש?

49. נמצא כי פרסומים א' - ח', ו-י"ב - ט"ז עולים כדי לשון הרע והנתבעת לא הוכיחה כי נתונה לה הגנה לגביהם. לכן, התובעת זכאית לפיצוי בגין הפרסומים האמורים.

50. התובעת עתרה לפסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק בהתאם לקבוע בסעיף 7א לחוק. לשיטתה, בהתאם לסעיף 7א(ג) לחוק היא זכאית לכפל הפיצוי הקבוע בסעיף 7א(ב) לחוק בגין כל פרסום שכן הפרסומים נעשו בכוונה לפגוע. מטעמי אגרה הועמדה התביעה על סכום של 400,000 ש"ח.

להלן נבחן האם יש להביט על כל פרסום בנפרד ולפסוק פיצוי בגינו או שמא יש לראות בכל הפרסומים כפרסום אחד לצורך קביעת סכום הפיצוי. לאחר מכן, נבחן את השיקולים הרלבנטיים לקביעת סכום הפיצוי ואת יישומם בענייננו.

האם יש לפסוק פיצוי בגין כל פרסום או שיש לראות בכל הפרסומים כאחד?

51. הנתבעת טענה כי כל הפרסומים הם למעשה אותו פרסום בגרסאות שונות. בפסיקה נקבעו שלושה מבחני עזר מצטברים לבחינת השאלה אם סדרת פרסומים תיחשב לפרסום אחד או למספר פרסומים שכל אחד מהם מזכה בפיצוי נפרד (ראו: רע"א 2855/20 פלונית נ' פלוני (6.10.2022), פסקאות 79 - 83).

52. **המבחן הראשון** הוא תוכן הפרסומים והאם קיים דימיון ביניהם. בענייננו, אני סבור כי מדובר בפרסומים דומים. כל הפרסומים שנעשו בטוויטר ובפייסבוק עוסקים בטענה דומה בעיקרה לפיה התובעת ידעה על מתקפת ה-7.10.2023, לא סיפרה על כך ואף הסכימה למתקפה או עזרה לה, והיא פועלת להסתרת מתקפה נוספת.

בחלק מהפרסומים קיימות תוספות (כגון טענה לכך שהתובעת נפגשה עם גורמים בשב"כ והוצא על כך צו איסור פרסום) וחלקם כוללים רק חלק מאותה טענה כללית (בהתאם לחלוקה שתוארה בסעיף 20 לעיל). איני סבור כי יש בקיומה של תוספת או השמטה של טענות בכל פרסום משום שינוי מהותי המצדיק לראות באותם פרסומים כנפרדים. בסופו של דבר מדובר בטענה כללית אחת בה עסקו פרסומי הנתבעת, גם אם חלקם התמקדו בפרטים שונים מתוכה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 54965-12-23 ברסלר נ' יוחאי

הפרסום היחיד שלטעמי ניתן לטעון כי יש בו תוספת מהותית הוא פרסום א' בו צוטטה התובעת כאומרת 'טבח יהודים טוב ל...גנ"צ'. פרסום זה אינו מייחס לנתבעת רק כוונה או רצון לקדם טבח, אלא גם מתיימר לצטט מפיה אמירה התומכת בכך. לכן, פרסום זה יכול היה להיתפס אצל קורא סביר כאמין יותר ולהחריף את הפגיעה בתובעת. עם זאת, ביחס לפרסום זה נטען כי הוא הוסר בתוך זמן קצר לאחר שאחת מחברות הקבוצה כתבה כי מדובר ב-"פייק ענק". טענה זו נתמכה בהודעה שצירפה הנתבעת בה נכתב "הסרתי תודה" (נספח 22 לתצהיר הנתבעת). אמנם לאחר מכן הנתבעת כתבה בקבוצה כי הדברים הובאו כציטוט ויכול שנאמרו ואולם מאחר שגם התובעת לא טענה כי הפרסום נעשה מחדש אניח כי זה המצב. בנסיבות אלו, כאשר מדובר בפרסום שנמחק במהירות, לאחר שהובהר פומבית בקבוצה בה פורסם כי מדובר ב-"פייק ענק", איני סבור כי שונותו משאר הפרסומים צריכה להביא לכך שהוא ייחשב כפרסום נפרד.

53. **המבחן השני** עניינו בזמן שחלף בין הפרסומים. ככל שחלף זמן רב יותר, הנטייה תהיה לראות בכל פרסום כעומד בפני עצמו. בענייננו, הפרסומים נעשו במהלך תקופה של כחודש ימים (החל מיום 4.11.2023 ועד ליום 6.12.2023) כאשר בחלק מהמקרים נעשו מספר פרסומים באותו היום. לטעמי מדובר בפרק זמן קצר יחסית התומך במסקנה שיש להתייחס אל כל הפרסומים כאחד.

54. **המבחן השלישי** עוסק בזהות הנמענים לכל אחד מהפרסומים וב-"במה" שעליה הם נעשו. בענייננו, כל הפרסומים למעט אחד נעשו בעמודי הנתבעת ברשתות הטוויטר והפייסבוק. הגם שמדובר ברשתות שונות ומאחר שמי שנחשף אל הפרסומים היו בעיקר עוקבים של הנתבעת איני סבור כי הוכחה שונות מהותית בחשיפה (לעמדה דומה ראו: ת"א (שלום בת ים) 55289-01-22 **שרון אלרעי פרייס נ' יוספה ברק טמיר** (6.7.2023), פסקה 74). הפרסום הנוסף שנעשה בקבוצת ווטסאפ נמחק, כאמור, בתוך זמן קצר. לכן, איני סבור כי יש בו כדי לשנות את התוצאה גם במבחן זה.

55. נמצא, אם כן, כי שלושת המבחנים שנקבעו בפסיקה תומכים בכך שיש להתייחס אל כלל הפרסומים שנקבע כי מהווים לשון הרע ולא נתונה לנתבעת הגנה בגינם כאל פרסום אחד.

השיקולים בפסיקת הפיצוי ויישומם בענייננו

56. פסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק על-פי סעיף 7א לחוק נעשית על דרך האומדנה תוך התחשבות במספר שיקולים, לרבות: דרך הפרסום, משך זמן הפרסום, היקפו, תוכנו, השלכותיו, זהות הנמענים, התנהלות שני הצדדים לפני ואחרי הפרסום, תפיסתו של הנפגע את הפרסום, תפיסתו של הציבור את הנפגע כפועל יוצא של הפרסום ועוד (ראו: ע"א 1726/21 **בכרי נ' מגנאגי** (23.11.2022), פסקה 75 לחוות דעתו של השופט שטיין).

57. בענייננו, מדובר במספר פרסומים, שנמצא כי יש לראותם כפרסום אחד לצורך פסיקת פיצוי שנעשו במשך כחודש בטוויטר, בפייסבוק ובקבוצת ווטסאפ. הנתבעת טוענת כי החשיפה של

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 54965-12-23 ברסלר נ' יוחאי

הפרסומים לא היתה משמעותית. עוד נטען, כי חשבונוניה של הנתבעת ברשתות החברתיות ממלא נחסמו. הנתבעת לא תמכה טענותיה אלו בראיות רלבנטיות. אמנם צורפה לתצהיר הנתבעת (כנספח 23) הודעה המעידה על חסימת חשבונה ברשת הטוויטר ואולם לא הובהר מתי הדבר ארע. טענת הנתבעת כי החסימה היתה לפני ה-7.10.2023 אינה אפשרית שכן כל הפרסומים נעשו לאחר תאריך זה. לכן, ההנחה היא שהפרסומים זכו לחשיפה רגילה לה זוכים פרסומים הנעשים ברשתות החברתיות על-ידי משתמש פרטי ממוצע. לגבי הפרסום בווטסאפ - מדובר אמנם בפרסום בקבוצה שמטבעה יש בה מספר חברים מוגבל ואולם אין מחלוקת כי לא מדובר בקבוצה עם משתתפים בודדים. עם זאת, פרסום זה נמחק, כאמור, בתוך זמן קצר.

58. תוכנם של הפרסומים הרלבנטיים היה קשה ובוטה. הפרסומים ייחסו לתובעת פעולות חמורות ביותר של סיוע למתקפת ה-7.10.2023, ידיעה על כך מבלי לעדכן את הציבור ואף רצון כי הדבר יקרה. כאמור, מדובר בתכנים שהיה בפרסומם כדי לפגוע בתובעת ולעשותה מטרה לשנאה ולבוז.

59. לצד זאת, יש להביא בחשבון את העובדה שהפרסומים נעשו כולם בחודשיים שלאחר ה-7.10.2023 כאשר המדינה כולה היתה שרויה בסערת רגשות, הלם ובלבול. התרשמתי כי הנתבעת ביצעה את הפרסומים על רקע נסיבות אלו מתוך אמונה כנה סובייקטיבית בנכונות טענותיה ותחושת דאגה לציבור ולה עצמה (הנתבעת מתגוררת, כאמור, על-פי הנטען בסמוך לרצועת עזה), ולא על מנת לפגוע בתובעת (ראו דברי הנתבעת בחקירתה: "אני חיה בעוטף, אני מפחדת. כל יום מתי שאני קמה אני אומרת 'ברוך השם ישתבח שמו שלא רצחו אותי של נפגוש אותי באיזה מחבל. נמאס לי כבר'; הפרוטוקול, עמ' 50, שורות 28 - 30). כמובן שגם בנסיבות חריגות כאלו אין משום היתר לפרסום לשון הרע על הזולת. עם זאת, לטעמי יש להביא בחשבון בקביעת סכום הפיצוי את מאפייני הימים הקשים והחריגים במהלכם נעשו הפרסומים ואת אמונתה הסובייקטיבית של הנתבעת באמיתותם (ראו: סעיף 19(2) לחוק הקובע כי אם המפרסם היה משוכנע באמיתותה של לשון הרע ניתן להתחשב בכך בקביעת סכום הפיצוי).

60. הנתבעת טענה כי יש להתחשב בעובדה שהתובעת הגישה מיד את התביעה בלי שפנתה אליה קודם לכן דבר שלטענתה מעיד על חוסר תום לב. איני סבור כי מדובר בשיקול שיכול להביא להפחתת סכום הפיצוי או להעיד על חוסר תום לב מצד התובעת. בפסיקה נקבע כי הגשת תביעת פיצויים היא התגובה הטבעית לפרסום לשון הרע, במיוחד כאשר זו מוגשת בסמוך לאחר פרסום הדברים (כפי שהיה בענייננו), ואין מקום להפחית את הפיצוי כאשר התובע לא הקדים פנייה לתבע טרם הגשת התביעה (ראו: ע"א 492/89 סלונים נ' "דבר" בע"מ (15.7.1992), פסקה 7). דבר נוסף שהנתבעת רואה בו משום חוסר תום לב מצד התובעת הוא העובדה שזו לא ציינה בתביעה שפרסום א' חוסר והיא צירפה פרסום זה כשהוא "חתוך". מאחר שאין טענה כי התובעת חברה באותה קבוצת ווטסאפ בה נעשה הפרסום וזו טענה כי ההודעה הועברה אליה (הפרוטוקול, עמ' 17, שורות 25-28), איני סבור כי הוכח חוסר תום לב מצד התובעת אף בהקשר זה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 54965-12-23 ברסלר נ' יוחאי

61. התובעת טוענת כי יש לפסוק כפל של סכום הפיצוי לפי סעיף 7א(ג) לחוק שכן הפרסומים נעשו מתוך כוונה לפגוע בה. בפסיקה נקבע כי על מנת להוכיח כוונה לפגוע אין די בקיומה של צפיות שהפרסום יפגע או בכך שהפרסום נוסח באופן פוגעני. על התובע להוכיח כוונה של ממש לפגוע במושא הפרסום (ראו: רע"א 5022/13 הרב אמנון יצחק נ' דנון תקשורת (8.9.2013), פסקה 8; ת"א (מחוזי מרכז) 50565-06-11 ספייס - יט נ' ג.ג.י. ריהוט משרדי גלובל (28.7.2021), פסקה 208). כאמור, איני סבור כי הוכח שהנתבעת פעלה מתוך כוונה לפגוע בתובעת. לכן, אין מקום לפסיקת כפל סכום הפיצוי.

62. נמצא אפוא כי הנתבעת פרסמה פרסומים העולים כדי לשון הרע על התובעת, שלא נתונה לה הגנה בגינם, ויש לראותם כפרסום אחד לעניין פסיקת הפיצוי (פרסומים א' - ח', ו-י"ב - ט"ז). בנסיבות אלו וכאשר התביעה היא לפיצוי ללא הוכחת נזק, הסכום המרבי שהתובעת יכולה להיות זכאית לו בהתאם לסעיף 7א(ב) לחוק עומד כיום על 81,906 ש"ח (לאחר תוספת הצמדה למדד בהתאם לקבוע בסעיף 7א(ה) לחוק).

63. לאחר שהבאתי בחשבון את השיקולים הרלבנטיים לקביעת סכום הפיצוי שפורטו לעיל - מחד, את חומרת הנזק בפרסומים, אופן ניסוחם הבוטה והעובדה שלא הוכח כי האמור בהם הוא אמת; ומאידך, את התקופה במהלכה נעשו הפרסומים ומאפייניה הייחודיים; את העובדה שלא הוכח כי מדובר בפרסומים עם תפוצה רחבה אשר זכו לתהודה; ואת התרשמותי כי הנתבעת היתה משוכנעת סובייקטיבית באמיתות לשון הרע ופעלה להשקפתה מתוך מניע ציבורי - ראיתי להעמיד את סכום הפיצוי על מחצית הפיצוי ללא הוכחת נזק הקבוע בסעיף 7א(ב) לחוק.

סוף דבר

64. אשר-על-כן, אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובעת פיצוי בסכום של 40,953 ש"ח בגין הפרסומים א' - ח' ו-י"ב - ט"ז.

65. התביעה ביחס לפרסומים ט' - י"א שנקבע כי אינם מהווים לשון הרע או שנתונה בעניינם לנתבעת הגנת סעיף 15(4) לחוק - נדחית.

66. התובעת עתרה בנוסף לחייב את הנתבעת "לפרסם הכחשה, תיקון והבהרה באופן בולט ומרכזי, כי כל הדברים שנכתבו על ידה ביחס לתובעת, כפי שפורטו לעיל, אינם אמת". התובעת לא חזרה על סעד זה בסיכומיה. בשים לב לעובדה שמאז הפרסום חלף זמן רב ופסק הדין מהווה לטעמי הבהרה מספקת לא ראיתי ליתן הוראות נוספות מעבר למחיקת הפרסומים שנקבע כי מהווים לשון הרע, לא נתונה לנתבעת הגנה בגינם ופורסמו ברשתות החברתיות (פרסומים ב' - ח' ו-י"ב - ט"ז).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 54965-12-23 ברסלר נ' יוחאי

פרסומים אלו יימחקו מעמודי הנתבעת ברשתות החברתיות (ככל שטרם נמחקו) בתוך 14 ימים מקבלת פסק הדין.

67. הנתבעת תישא בהוצאות התובעת בסכום של 10,000 ש"ח. בקביעת הסכום האמור הבאתי בחשבון גם את הפער בין הסכום שנתבע לבין זה שנפסק.

68. הסכומים כאמור ישולמו בתוך 30 ימים מהמצאת פסק הדין שאם לא כן הם יישאו דמי פיגורים החל מתאריך פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל.

69. זכות ערעור כדין.

70. המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ג תשרי תשפ"ז, 24 ספטמבר 2026, בהעדר הצדדים.

גיא פורר, שופט